

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. Conciliorum auctoritatem reprobat & spernit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

faciendos consecrat. Reliquum panis populo dividitur, ut apud nos panis benedictus. Postea vinum in Calicem infuso, aquam admiscet, è vase sartagini prunis ardentibus plenè imposito haustum, & aliquantum calefactam: ad representandum, meo quidem iudicio, pro nobis effusum sanguinem, qui natura calidus est, quamvis alij existiment eo Spiritus sancti descensionem figurari. Sic igitur Calicem & particulam illam panis rotundam accipiens, templum cum odoramentis & incensis obit, populum ita inclamans: *Ecce Deum vestrum. Adorate eum.* Cui mox omnes acclamant: *Credimus, Credimus:* in Crucis formam complicatis manibus, & capite ad terram inclinato. Reversus dein ad altare sacerdos, preces continuat, tum quidquid panis sub crusta cui Crux impressa fuerat, remanuit, in vasculum mittit; eumque populo communicanti distribuit. Neque enim sine communicantibus vlla ab eis Missa celebratur.

Ab his non valde discedunt Lutherani, qui hostias quoque, quæ apud ipsos ijs, qui Sacramenti recipiendi gratia altare accedunt, exhibentur, seruant. Græci sacerdotes communicantibus exiguam panis reservati micam lentis magnitudine, cum guttula vini consecrati, in cochleari in aurato, & sic duobus speciebus, pane, vino & aqua commistis, porrigunt. Idem etiam Lutherani faciunt, vno hoc à Græcis differentes, quod vna gutta contenti non sunt. Panem consecratum Græci ad ægrotos ferunt. Idem faciunt Lutherani: illi quidem cum lumine & face: hi vero sine vllis Ceremonijs, adeo ut Minister seu Prædicans hostias suas sub pallio aut in pera portet, ac demum apud ægrotum consecret. Græci in Confessione Sacerdotibus conscientiam suam denudant: aut altari innitentes, aut recti stantes; idem à Lutheranis, ac præsertim Augustæ, Lubecæ, Bremæ visitatum: alijs enim in locis in genua procumbunt aut adsident excipienti confessionem. Græci voluerunt ut sacerdotes mariti esse sinantur: quod vnum Lutherus plusquam cetera omnia Ecclesiæ dogmata mordicus arripuit & defendit, ut infra in eiusdem Nuptijs quas descripsimus sum, plenius cognosces.

Sed ut totam Græcicæ Ecclesiæ faciem videas, & quibus in rebus cum Lutherana conveniat, quibus discrepet, pauca addam. Patriarcha Græcorum semper è Monachorum ordine, qui S. Basilij dicitur, qui que vnus in vniuersa est Græcia,

adsciscitur, nec nuptias contrahere potest. Nam apud Græcos quoque Monachi, qui votum castitatis fecerunt, in coelibatu perpetuo viuere tenentur; ut etiam Episcopi, qui nec vxores habent, nec carnibus vescuntur, non minus quam ipsorum Patriarcha. Suasit aliquando Philippus Melancthon ne ad Ecclesiasticas dignitates vxorati vocarentur, quod verèdum sciret esset ne hoc modo Ecclesiastica bona dissiparentur aut alienarentur; sed consilium hoc quod Luthero minus placeret, facile fuit repudiatum.

Apud Græcos si Diaconus velit fieri sacerdos, necesse est ut antequam ordinem suscipiat, vxorem ducat: alias eo suscepto, à nuptijs postea abstinere cogitur. Vxore vero mortua, idem fit Monachus. Sic etiam marito mortuo, vxor alteri nubendi potestatem non habet, sed & ipsa Religiosarum monasterio includitur. Luthero id valde rude & inhumanum visum est; qui ut Monachus seu Religiosæ vitæ capitalis fuit inimicus, ita omne castitatis votum caue peius & angue oderat. Pro eo enim quod Græci sacerdotem, vnam tantum & vnicam vxorem habere volunt, Lutherus quot quisque velit ducendi ac permutandi potestatem ius permittit, ut libro III. ex ipso Lutherani Euangelij textu à nobis probabitur.

Vides opinor, quomodo ex veterum hæreseon ac schismaticæ Ecclesiæ rudibus & parietinibus Lutherus suam Ecclesiam ædificarit: in qua si materies vitiosa est, ipsa certe symmetria & structura multo est vitiosior. Quia ut testatum faceret quam ab omni ordine abhorreret, & confusionem amaret, pronunciauit, *Summo Pontifici in Ecclesia nihil opus esse: eandem visibile caput habere non posse: immo contra Dei verbum esse, ut in supremo Hierarchia gradus vnus solus collocetur.*

Quoniam vero non ignorabat dogmata sua & opiniones ex aliorum hæreticorum & schismaticorum fontibus haustas iam olim ab omnibus Concilijs damnatas esse; atque in primis Christianæ Fidei structuram quatuor illis generalibus concilijs tamquam solidissimo cubo inniti, ut Gregorius ait: (a) inter cetera asserere non dubitauit, *Concilijs illis seu SS. Patrum Conuentibus Spiritum sanctum non ita præsuisse, ut tam in moribus quam in fide errare non posuerint* (b) Et quamvis Spiritus S. Ecclesiam deserere non posset, nec Ecclesia,

vere
a Lib. I. ep. 4. in Regist. b Luth. de Capt. Babylon.

vere Ecclesia sit vllibi magis quam in Concilio generali, si tamen ipsum audire velimus (a) credendum propterea non est Concilium errare, aut falsam doctrinam promulgare non posse. Ergo S. Irenæus mentitus est quem dixit (b) Vbi Ecclesia sit, ibi S. esse Spiritum; & ubi S. spiritus sit ibi esse Ecclesiam & omnem diuinam gratiam. Quam bene huic conuenit quod Lutherus dicit (c) Christum Episcopis, Doctoribus & Concilijs indicandi de doctrina potestatem ademisse, & omnibus Christianis in genere dedisse. Papam, Doctores & Pastores potestatem habere docendi; sed oues iudicare debere an vox illorum sit vox Christi. Statuant illi, inquit & decernant quidquid volunt nostrum erit iudicare. Papa, ait alibi, tu cum Concilijs tuus conclusisti: at ego iam iudex esse volo an illa recipere debeat, & an potuerint errare. O audacissimum omnium qui vnquam fuerunt diuinæ sapientiæ & scientiæ arbitrum atque exactorem! Sed nihil hoc mirum, quum & eodem fere modo Atrius de Concilio Niceno, Macedonius de Constantinopolitano, de Mileuitano in Africa Pelagius, Nestorius de Ephesino, de Chalcedonensi Eutyches, Hussius de Constantienfi seaserint & loquuti sint. At non ita S. Gregorius, qui profitetur se omnia reprobare quæ à Concilijs sint reprobata, & recipere quæ ab illis sint recepta (d). Quin etiam Petrus Martyr apostata (e) & Vibanus Regius Lutheri discipulus (f) scribere ausi sunt, quamdiu ad Patres & Concilia consugerimus doctrinamque nostram retulerimus, errandi finem nullum fore: quod luce clarius sit non vnum tantum aut duo, sed omnia turpiter errasse. Sed nihil mirum quod Conciliorum auctoritatem illi conuellere ausi sint, qui affirmate non erubescunt Apostolos quoque, etiam post missionem Spiritus sancti, in errores impegisse, Lutherus certe ait (g) etiamsi quid ab omnibus Concilijs decretum sit, setamen illud per scripturam examinaturum, nec ut humanis Traditionibus decipiat, passurum. Sic enim appellat ille Apostolorum Traditiones, & Conciliorum, supremarum Ecclesiæ Curiarum, decreta, quæ vere sunt Verbum Dei iuxta illud: Vbi duo vel tres in nomine meo &c. per Scripturam vero intelligit suam ipsius scripturæ literam suamque sub ea interpretationem, more omnibus hæreticis vtiturissimo, quippe hominibus qui ab Ecclesia seu communi consensu apostatarunt. Talem vero ab Ecclesia Catholica apostatam non solum reipsa sed professum & confitentem esse Lutherum, luce meridiana clarius est ex ipsius autographo, nempe Libello suo de Captiuitate Babylonica, ibi,

Si forte, inquit, Concilium decreuerit sub duobus speciebus sumendam esse Eucharistiam, ego in contemnum ipsius unam tantum recipere aut omnino abstinere velim. Qui fieri potuit, vt tam profligata ac desperata audacia homo tot insanix suæ, complices ac socios inuenire potuerit, qui vt Concilijs aut Ecclesiæ capiti contumeliam faciat, etiam, suo ipsius testimonio res bonas & pias reprobat? Idem alibi hoc consilium Christiano dat, (h) ne in Quadagesima confiteatur, ne in Paschate ad Eucharistiam accedat. Vtque ita intra se dicat: Quia Papa, qui homo est, hac ita statuit, eapropter nihil eorum volo facere: si non mandasset, vltro facturus. Faciam ergo alio tempore, quo ab ipso mandatum non sit, tunc quum mihi placuerit, & deuotio animum subierit. Eadem sententia multis alijs in locis ab ipso inculcatur, tantum vt statuta & auctoritatem Ecclesiæ labefacter.

VI. Hinc Erasmus postea melius sapiens non minus scite quam vere de Lutherinis quodam loco scripsit, Eos iugum humanarum constitutionum abieciisse, sed hominum itidem suasu inductos. Nomen tantum mutatum esse Appellari Verbum Dei, quod nihil sit nisi mera Libertas. Pro iugo hominum, eos iugum subisse diaboli. Et profecto non sine causa omnes Hæreticorum Synagogæ Concilijs tanta diligentia fores & fenestras omnes occludunt: quorum lumine non nesciunt, si vel tenues aliquot radij eò penetrauerint, omnes statim tenebras dispulsum iri. Sed multa alia ex eadem officina à Luthero de prompta in sequentibus hinc inde sparsa occurrunt ipsius iudicia & decreta, quibus ille, tam impudens Ecclesiæ & Conciliorum contemtor, non minus fidei haberi volebat quam si cælicus de lapsa essent. Et quemadmodum Saluator noster dixit: Doctrina mea, mea non est, sed patris mei qui me misit; sic Lutherus aiebat (i) Doctrina mea, mea non est sed Iesu Christi. Certus ego sum, me errare non posse. Sic ille de se: at quomodo de S. Concilijs, SS. Patribus & vniuersa Ecclesia? Omnes ait, immo vniuersam Ecclesiam errasse. Sed loqui profecto aliter non potuit, qui

L 2 SS.
 a Luth. de abroganda Miss. & in Vision. Daniel,
 b Lib. 3 cap 40 c Tom 2. lib. 2 Rat. iud. Eccles. In Serm. Attendite à fals. Proph. in 500. Art. art. 115. d Loco citato. e De Votis pag. 476. f lib. de Eccles. g Ita saepe Luth. præcipue VVormatia An. 1521. in Aprili Respondit Casari ac Principibus. h Luth de Confess. par. 3. cap. 14. i Lib. contra fals. Proph.